

Deze week begint in dit magazine de cursus *Iedereen kan dansen*. Cursusleider is schrijver, reiziger, acteur, zanger en verkleedartiest Raoul de Jong. *Just wiggle your shoulders*.

tekst MARK MOORMAN foto MARK VAN DER ZOUW

Uw dansleraar: Rrrrrraoul!

Op 7 juli 2005 schreef Daniëlle Serdijn in *Het Parool* in haar recensie van *Het leven is verschrikkelijk*, het tweede boek van de jonge auteur Raoul de Jong (Rotterdam, 1984), dat het bij vlagen 'lichtvoetig was als de jonge Campert'. Anderen zouden bezwijken onder een dergelijk compliment, laat staan dat er ooit nog een lichtvoetige zin op papier zou worden gezet. Maar niet Raoul de Jong, die vanaf deze week de rubriek 'Iedereen kan dansen' verzorgt in dit magazine.

Je zou het een dansrubriek kunnen noemen, maar op de een of andere manier dekt dat de lading niet helemaal, hoewel er een oprechte poging wordt gedaan aan de lezers van dit blad een dans te leren. De *twist*, of iets dat *jungle fever* heet (waarvoor de auteur en dansleraar zich dan hult in een tijgervelletje). Het medium mag veranderd zijn ('de roman' is als vorm vervangen door 'de cursus'), maar lichtvoetig is het nog steeds.

En al mag het leven van de jonge Raoul af en toe 'verschrikkelijk' zijn, je krijgt niet het idee dat hij er een zware tred op nahoudt.

Kort samengevat: hij heeft eigenlijk altijd precies gedaan waar hij zin in had.

"Toen ik zestien was, maakte ik filmpjes voor de Vara, en later ben ik columns gaan schrijven voor *Spunk*." Raoul was een van de eerste auteurs die de stap van de populaire jongerenwebsite naar een echt boek maakte. "Ik wilde eigenlijk wel een boek schrijven. Nou, toen schreef ik een boek." Zijn debuut was een verslag van een vier maanden durende reis door West-Afrika, met de nogal in het oog springende titel *Stinknegers*. Hij won er meteen de Dick Scherpenzeelprijs mee, een zeer eervolle onderscheiding voor journalisten die op 'bijzondere' manier over de Derde Wereld schrijven.

Twee boeken en een prijs maken nog geen schrijver, althans niet in het chaotische hoofd van Raoul. Je doet dingen die je leuk vindt en vangt dat in een vorm: een film, een boek, een cursus. Als de wereld er maar een leukere plek van wordt.

Raoul groeide op in Rotterdam als zoon van een Surinaamse vader, die hij niet kende, en een vrijgevochten Nederlandse moeder. Het motto van zijn jonge jaren: 'Doe waar je

zin in hebt.' En dat deed Raoul. Tegenwoordig woont hij met zijn vriend in Italië.

En nu geeft hij dus dansles aan de lezers. Het totstandkomen van een les is een bewerkelijk proces. Om bij het begin te beginnen: Raoul kan niet dansen. Ja, hij houdt van dansen, 'gewoon in de disco', maar dat is niet hetzelfde, zoals iedereen die wel eens rondkijkt op een dansvloer kan constateren. Hij heeft geen enkele formele opleiding. Hij kan best zijn lichaam in een bocht vouwen, maar hij mist dat heel relaxte voor hiphop en juist weer dat parmantige dat je nodig hebt bij flamenco.

Dus moet hij zijn informatie overal vandaan halen. YouTube is natuurlijk een goudmijn. Wie weet nog hoe de *Hully gully* gaat? De Beach Boys wisten het: *Everybody's lookin' like they got the shakes. Hully, hully gully. You just wiggle your shoulders, man, that's all it takes.*

En verder moet je gewoon goed naar de mensen om je heen kijken. Zo heeft hij de fijne punten van de *Moonwalk* van een Duitse babysitter opgepikt. "En voor sommige dansen ga ik naar een dansschool."

De pasjes, gelaatsuitdrukkingen en lichaamshoudingen zijn één ding, maar de kleren en uitmonsteringen zijn een heel ander kwestie. Ook hier bewandelt hij de informele weg. Raoul maakt de pakjes zelf – van zijn oma geleerd trouwens. "En er is altijd wel een bovenbuurvrouw van wie je een pruik kunt lenen. Het is leuk om je te verkleeden."

Wat kunnen we verwachten de komende tijd? We beginnen op de volgende bladzijde met het opwarmen, en daarna schieten we heen en weer door de dansgeschiedenis. Van *twist* naar *charleston*, van *hully gully* naar *jungle fever*. En kennen we dat krankzinnige dansje uit de film *Bande à part* van Jean-Luc Godard?

Raoul houdt nog het meest van die *dance craze*-dans uit de jaren zestig, de *twist* en alle exotische neefjes en nichtjes. "Heerlijk om met een groep te doen. Je hoeft er niet te atletisch voor te zijn. Stapje naar voren, stapje naar links. Klap eens in je handen. Jij kan het ook."

